

Věc C-565/18

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Datum doručení:

6. září 2018

Předkládající soud:

Commissione Tributaria Regionale per la Lombardia (Itálie)

Datum předkládacího rozhodnutí:

2. července 2018

Odvolatelka:

Société Générale S.A.

Odpůrkyně:

Agenzia delle Entrate – Direzione Regionale Lombardia Ufficio
Contenzioso

COMMISSIONE TRIBUTARIA REGIONALE

DI LOMBARDIA (Regionální daňový soud pro Lombardii) [OMISSIS]

vydal následující

USNESENÍ

- ve věci odvolání č. 17/2017
- proti rozsudku [OMISSIS], který vydal Commissione Tributaria Provinciale di MILANO (Provinční daňový soud v Miláně)

proti:

DIREZIONE REGIONALE LOMBARDIA UFFICIO CONTENZIOSO
(Regionální ředitelství pro Lombardii - oddělení sporů)

podané odvolatelkou:

SOCIETE GENERALE S.A.

[OMISSIS]

[OMISSIS]

Napadené akty:

Odmítnutí vrácení daně – žádost ze dne 1. srpna 2014

[OMISSIS]

PRŮBĚH ŘÍZENÍ

[OMISSIS]

[OMISSIS]

Skutkový stav:

1) Dne 28. března 2014 společnost SOCIÉTÉ GÉNÉRALE S.A., zahraniční DIČ FR 27552120222, se sídlem v Paříži (Francie) [OMISSIS], prostřednictvím své italské pobočky, jež má stálé zastoupení v Miláně (Itálie) [OMISSIS], předložila daňové přiznání pro účely daně z finančních transakcí, tzv. *Financial Transaction Tax (FTT)*, která je v italském právu stanovena v čl. 1 odst. 491 až 500 zákona č. 228 ze dne 24. prosince 2012 (zákon o stabilitě pro rok 2013), jakož i v prováděcí ministerské vyhlášce ze dne 21. února 2013, která byla následně změněna ministerskou vyhláškou ze dne 16. září 2013;

2) Z výše uvedeného daňového přiznání, které se vztahovalo k finančním transakcím uskutečněným francouzskou mateřskou společností za zdaňovací období 2013, jež se týkaly derivátových finančních nástrojů, vyplývala splatná daň podle čl. 1 odst. 492 zákona č. 228/2012 v celkové částce 55.207,00 eur, která odpovídala platbám zaplaceným během referenčního zdaňovacího období;

3) Dne 1. srpna 2014 podala italská pobočka jménem a na účet mateřské společnosti u Agenzia delle Entrate (daňový úřad) žádost o vrácení zaplacené částky, neboť měla za to, že právní úprava týkající se daní z finančních transakcí u „derivátových“ cenných papírů je v části, kde stanoví uplatnění daně na základě předpokladu, že subjekt, který vydává podkladový cenný papír k derivátu, je rezidentem na území italského státu, protiústavní, a to z důvodu domnělého porušení zásad formální rovnosti a daňové schopnosti podle článků 3 a 53 Ústavy, jakož i z důvodu údajného porušení mezinárodního obyčejového práva, které je podle článku 10 Ústavy součástí italského ústavního pořádku; společnost rovněž založila svou žádost o vrácení daně na údajném rozporu předmětné italské právní úpravy s unijním právem, konkrétně s články 18, 56 a 63 Smlouvy o fungování Evropské unie;

4) Daňový úřad o žádosti o vrácení daně nerozhodl, z tohoto důvodu tedy plátce daně dne 28. ledna 2015, po uplynutí lhůty 90 dní od podání žádosti, podal

proti zamítavému mlčení žalobu k Provinčnímu daňovému soudu v Miláně, a to za účelem dosažení toho, aby byla daňovému úřadu uložena povinnost vrátit zaplacenou daň, přičemž uvedl stejné důvody, které byly základem žádosti o vrácení daně, a domáhal se: a) přerušení řízení a postoupení věci Corte Costituzionale (Ústavní soud) kvůli údajné protiústavnosti čl. 1 odst. 492 zákona č. 228/2012, a to z důvodu jeho rozporu s články 3 a 53 Ústavy; b) neuplatnění italské právní úpravy, neboť je v rozporu s články 18, 56 a 63 SFEU, anebo podpůrně přerušení řízení a předložení žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce Soudnímu dvoru Evropské unie, na základě zásady jednotného uplatňování unijního práva, s následující předběžnou otázkou: „*Brání články 18, 56 a 63 SFEU takové vnitrostátní právní úpravě, která ukládá daň z finančních transakcí pouze z důvodu skutečnosti, že předmětem těchto finančních transakcí je derivát založený na cenném papíru vydaném společností, která je v tomto státě rezidentem?*“; c) přerušení řízení a postoupení věci Corte Costituzionale (Ústavní soud) kvůli údajné protiústavnosti čl. 1 odst. 492 zákona č. 228/2012, a to z důvodu jeho rozporu se zásadami daňové teritoriality a svrchovanosti, které jsou vlastní právu mezinárodnímu a unijnímu, a v důsledku toho jsou podle čl. 10 prvního pododstavce Ústavy součástí italského ústavního pořádku;

5) Řízení se zúčastnil daňový úřad - regionální ředitelství pro Lombardii, který navrhl zamítnutí žaloby, přičemž zpochybnil argumentaci odvolatelky a trval na zákonnosti odmítnutí vrácení daně a legitimitě právní úpravy zavádějící předmětnou daň, dále zdůraznil existenci objektivní a skutečné vazby mezi deriváty cenných papírů, které podléhají dani, a právním řádem italského státu v případě, jako je tomu v projednávané věci, kdy byl podkladový cenný papír k derivátu vydán společností, která je zde rezidentem;

6) Provinční daňový soud v Miláně rozsudkem č. 4334/16, doručeným dne 17. května 2016, žalobu zamítl, přičemž na rozdíl od argumentace uvedené plátcem daně konstatoval, že zdanění transakcí s deriváty, jejichž podkladovým aktivem je cenný papír vydaný společností, která je v italském státě rezidentem, je zcela legitimní, neboť podle Provinčního daňového soudu je legislativní odkaz na rezidenci subjektu vydávajícího podkladový cenný papír dostačující k tomu, aby zavedl skutečnou, účinnou a objektivní vazbu hospodářské povahy mezi daňovým jevem podléhajícím zdanění a vyjádřením daňové schopnosti podle článku 53 Ústavy, tedy obchodování s deriváty a italským státem;

7) Podle Provinčního daňového soudu v Miláně zde v zásadě nedošlo k porušení zásady rovnosti uvedené v článku 3 Ústavy, a to na základě nerozlučné souvztažnosti mezi hodnotou podkladového cenného papíru a hodnotou derivátu, která je vyjádřena prostřednictvím *pay-off* samotného derivátu, tedy souvztažnost, která, jak uvedl daňový úřad a jak poznamenal provinční daňový soud, zahrnuje možnost uskutečnit s deriváty obchody nahrazující obchody s podkladovými cennými papíry, proto vyloučit deriváty ze zdanění finančních transakcí (i když vyjadřují daňovou schopnost a jsou objektivně spojeny s italským právním řádem) by mohlo vést k obcházení daňových povinností ze strany subjektů působících na finančních trzích, což by zjevně vedlo k poškození daňových zájmů;

8) Provinční daňový soud neshledal, že by byly porušeny unijní právní předpisy, neboť neexistují odlišné daňové režimy mezi italskými osobami povinnými k dani a osobami povinnými k dani, které jsou usazeny v jiném členském státě, ani že by byla porušena mezinárodní zásada daňové teritoriality a svrchovanosti jiných států, jelikož existuje výše uvedená vazba mezi hospodářskou aktivitou podléhající zdanění a italským státem a žádným způsobem není ohrožena legislativní pravomoc jiných států;

9) Proti rozsudku Provinčního daňového soudu podal plátce daně odvolání, ve kterém zopakoval své argumenty a námitky vznesené v řízení v prvním stupni a rovněž přeformuloval zde uvedená návrhová žádání, přičemž se domáhá změny rozsudku v celém rozsahu a především vrácení zaplacené daně z finančních transakcí za použití ústavně konformního výkladu čl. 1 odst. 492 zákona č. 228/2012 a podpůrně přerušení řízení a předložení otázky protiústavnosti předmětného ustanovení z důvodu jeho nesouladu s předmětnými články 3 a 53 Ústavy, jakož i z důvodu porušení mezinárodní zásady teritoriality a svrchovanosti státu, která je podle článku 10 Ústavy součástí právního řádu; odvolatelka rovněž požádala o podání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce k Soudnímu dvoru Evropské unie, a to z důvodu rozporu s články 18, 56 a 63 SFEU;

10) Daňový úřad - regionální ředitelství pro Lombardii se proti těmto tvrzením vymezil a přednesl protiargumenty, přičemž zpochybnil argumenty uvedené plátcem daně a navrhl potvrzení napadeného rozsudku;

[vnitrostátní procesní postup]

[OMISSIS]

ODŮVODNĚNÍ

Stručné uvedení skutkových a právních důvodů rozhodnutí podle čl. 36 odst. 2 bodu 4 legislativního nařízení č. 546/92

Dnes tento senát [OMISSIS] přistupuje k poradě v neveřejném zasedání a rozhoduje tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

Právo:

11) Tento senát uvádí, že daň z finančních transakcí podle čl. 1 odst. 491 až 500 zákona č. 228/2012 byla zavedena za účelem zajištění příspěvku na veřejné výdaje ze strany subjektu, který uskutečňuje obchodování s finančními nástroji na příslušných trzích, které mají souvislost s územím italského státu;

12) Tato daň je podle odstavce 491 citovaného článku, doplněného souvisejícími definicemi podle článku 1 ministerské vyhlášky ze dne 21. února 2013, jakož i následného odstavce 494, splatná subjektem, na který je převedeno vlastnické právo k akciím a jiným zúčastněným kapitálovým nástrojům vydaným

společnostmi, které jsou rezidenty v Itálii, jakož i k podkladovým cenným papírům k výše uvedeným nástrojům, bez ohledu na stát, ve kterém je rezidentem subjekt vydávající tento podkladový cenný papír, a to za předpokladu, jak bylo uvedeno výše, že tento podkladový cenný papír vydává společnost, která je rezidentem na italském území a pokud je daň určena proporcionalně k hodnotě transakce za použití diferencované sazby daně na základě typu trhu, na kterém se obchodování uskutečňuje;

13) Výše uvedené ustanovení je rovněž doplněno článkem 2 ministerské vyhlášky ze dne 21. února 2013, podle něhož: *„rezidence je určena na základě sídla. Daň se vztahuje také na převod vlastnictví podkladových cenných papírů bez ohledu na místo, kde má emitent vydávající osvědčení rezidenci a bez ohledu na místo uzavření smlouvy“*;

14) Stejná daň, ačkoli je vypočítána odlišným způsobem, tedy pevnou částkou zvyšující se podle hodnotových pásem obchodů, která je proměnná v závislosti na typu obchodovaného nástroje a hodnotě smlouvy, je podle odstavců 492 a 494 výše uvedeného článku splatná všemi smluvními stranami: *„transakcí s derivátovými finančními nástroji podle čl. 1 odst. 3 legislativního nařízení č. 58 ze dne 24. února 1998, ve znění pozdějších předpisů, které mají jako podkladové aktivum převážně jeden nebo více finančních nástrojů uvedených v odstavci 491 nebo jejichž hodnota závisí převážně na jednom nebo více finančních nástrojích uvedených v tomto odstavci, a transakcí s cennými papíry uvedenými v čl. 1 odst. 1a písm. c) a d) tohoto legislativního nařízení, které umožňují převážně nabývat nebo prodávat jeden nebo více finančních nástrojů uvedených v odstavci 491 nebo které zahrnují vypořádání v hotovosti stanovené převážně s odkazem na jeden nebo více finančních nástrojů uvedených v předchozím odstavci, včetně warrants, covered warrants a certificates“* (viz čl. 1 odst. 492 zákona č. 228/2012);

15) Uvedené ustanovení, které je předmětem námitek uvedených v tomto rozsudku, uvádí, že: *„Daň je splatná bez ohledu na místo uzavření transakce a bez ohledu na stát, ve kterém jsou smluvní strany rezidenty“* (viz čl. 1 odst. 492 zákona č. 228/2012), čímž potvrzuje úmysl zákonodárce podříditi zdanění převod jako takový;

16) Podobné řešení se ostatně nachází rovněž v předcházejícím odstavci 491, tudíž je zřejmá zákonodárná paralela mezi oběma daňovými situacemi;

17) Pro úplnost je třeba upřesnit, že předmětná právní úprava v následujícím odstavci 495 rovněž stanoví třetí kategorii daňové situace, která je podřízena dani z finančních transakcí, [když stanoví, že] *„transakce uskutečněné na italském finančním trhu podléhají dani z vysokofrekvenčního obchodování týkajícího se finančních nástrojů uvedených v odstavcích 491 a 492“*;

17a) V případě situace uvedené v čl. 1 odst. 495 zákona č. 228/2012 se však jedná o situaci, která přímo nesouvisí s konkrétním předmětem projednávané věci;

17b) Námitky plátce daně se totiž zaměřují na situace uvedené ve výše uvedených odstavcích 491 a 492 na základě symetrie, která mezi nimi existuje, přičemž obě jsou na jedné straně charakterizovány existencí vazby na italský právní řád, jež spočívá v tom, že subjekty vydávající finanční nástroje uvedené v odstavci 491 jsou rezidenty v Itálii a na druhé straně naopak, pro účely zdanění, irelevanci státu, ve kterém jsou rezidenty subjekty, které se transakce účastní;

18) Plátce daně se konkrétně domnívá, že spojení s italským právním řádem stanovené v čl. 1 odst. 492 zákona č. 228/2012, které podřizuje transakce s deriváty zdanění, není v souladu s ústavní zásadou uvedenou v článku 53 Ústavy, podle které se musí placení daní v Itálii uskutečnit v poměru k daňové schopnosti vyjádřené v rámci státu, což neumožňuje zahrnout do daňového jevu subjekty, které stojí zcela mimo národní společenství;

19) Plátce daně se tak táže, jakou daňovou schopnost by mohl vyjádřit subjekt-nerezident, jako je tomu v projednávané věci, který obchoduje na zahraničním trhu s derivátem, který je rovněž vydán nerezidentem a který má jako podkladové aktivum cenný papír vydaný italskou společností: v rámci transakce, jako je transakce v tomto případě, nedošlo v Itálii k žádnému zisku [OMISSIS];

18) Odvolatelka tedy uvádí nedostatek vyjádření daňové schopnosti ve vztahu k transakcím s deriváty, které jsou podobné transakcím, které tato odvolatelka uskutečnila a zároveň se domnívá, že zákonodárce odkazem na čl. 1 odst. 491 a 492 zákona č. 228/2012 podřídil stejnému „daňovému mechanismu“ různé situace (strana 16 odvolání), čímž byla porušena zásada formální rovnosti uvedená v článku 3 Ústavy;

19) Nicméně nezdá se, že by bylo možné přijmout tvrzení uvedené plátcem daně ohledně údajné zjevné protiústavnosti předmětné právní úpravy s odkazem na články 3 a 53 Ústavy;

20) V tomto ohledu je třeba uvést, že jak je známo, článek 53 Ústavy umožňuje zákonodárci zdaňovat transakce mající hospodářský obsah, a tudíž přímé či nepřímé vyjádření zisku, které mají vazbu na italské území nebo italský právní řád: existence této vazby zakládá u subjektu - i nerezidenta - solidární povinnost podílet se na vnitrostátních veřejných výdajích, a to na základě takto vyjádřené daňové schopnosti;

21) V projednávané věci a v situacích upravených článkem 1 odst. 492 zákona č. 228/2012 lze předpoklad rozhodný pro zdanění, který vyjadřuje daňovou schopnost, účinně nalézt ve finančních transakcích s deriváty, které mají jako podkladové aktivum cenný papír vydaný subjektem, který je rezidentem v Itálii;

22) Tyto transakce totiž představují vazbu na italské území nebo italský právní řád, která je zcela stejné povahy jako vazba na situace uvedené v odstavci 491 výše uvedeného článku: stejně jako subjekt, který bez ohledu na to, zda je rezidentem na italském území nebo v zahraničí, uskutečňuje obchodování s cennými papíry uvedenými v čl. 1 odst. 491 zákona č. 228/2012, využívá hodnotu,

která vzniká pouze v rozsahu, ve kterém se uplatní právní řád italského státu jakožto státu, v němž byly obchodované cenné papíry (nebo cenné papíry představované obchodovanými cennými papíry) vydány, tak stejným způsobem každý, kdo provádí transakce s deriváty, které mají jako podkladová aktiva cenné papíry vydané italskými společnostmi, těží z hodnoty, která striktně a nezbytně závisí na cenném papíru, jehož existence závisí na existenci italského právního řádu, který upravuje jeho vydání;

23) Jinými slovy, nemůže být pochyb o tom, že derivát, ačkoli může obíhat nezávisle na podkladovém cenném papíru, existuje a je ocenitelný v rozsahu, ve kterém jsou obchodované cenné papíry (nebo cenné papíry představované obchodovanými cennými papíry) uznány právním řádem státu, v němž byly vydány, a že hodnota derivátu na něm nutně závisí, a to na základě matematických vztahů;

24) Je tedy správné se domnívat, že i pro obchody týkající se „derivátových“ finančních nástrojů, které jsou uvedeny v čl. 1 odst. 492 zákona č. 228/2012, stejně jako je tomu v případě obchodů týkajících se cenných papírů, které jsou uvedeny v čl. 1 odst. 491 zákona č. 228/2012, existuje neoddělitelná hospodářská vazba - skutečná a ověřitelná - mezi finančním nástrojem a právním řádem italského státu, a tudíž mezi transakcí - jež je předpokladem vzniku daně v rozsahu, v němž vyjadřuje daňovou schopnost - a italským právním řádem, nezávisle na místě uskutečnění transakce a rezidence smluvních stran, přičemž tedy transakci nelze považovat za „cizí“ národnímu společenství, a to ačkoli je uskutečňována subjekty, které nejsou rezidenty v Itálii a je uskutečňována mimo italské území;

25) Z tohoto pohledu se tedy jeví, že článek 3 Ústavy byl dodržen, neboť z hlediska vyjádření daňové schopnosti neexistuje žádný podstatný rozdíl mezi transakcemi uvedenými v čl. 1 odst. 491 zákona č. 228/2012 a transakcemi uvedenými v čl. 1 odst. 492 téhož zákona;

26) Odvolatelka však tvrdí, že předmětná právní úprava může narušit fungování vnitřního trhu, neboť představuje diskriminační zacházení, jež je skryté v rámci mechanismu zdanění, který je podle odvolatelky pouze zdánlivě stejný pro osoby povinné k dani-rezidenty a osoby povinné k dani-nerezidenty, čímž dochází k rozporu mezi čl. 1 odst. 492 zákona č. 22[8]/2012 a článkem 18 SFEU, podle něhož „je zakázána jakákoli diskriminace na základě státní příslušnosti“;

27) Uplatňování daně z finančních transakcí na transakce uskutečňované subjekty-nerezidenty prostřednictvím zprostředkování ze strany subjektů-nerezidentů, i když se obchodování týká derivátů, které mají jako podkladové aktivum cenný papír vydaný italskou společností, by podle názoru plátce daně mělo za následek omezení volného pohybu služeb v rámci Evropské unie, jež je zakázané článkem 56 odst. 1 SFEU, podle něhož: „Podle následujících ustanovení jsou zakázána omezení volného pohybu služeb uvnitř Unie pro státní příslušníky

členských států, kteří jsou usazeni v jiném členském státě, než se nachází příjemce služeb“;

28) Jinými slovy, jak zdanění, tak i stanovení dodatečných administrativních a oznamovacích výdajů, které jsou stanoveny pro účely osvobození od daně (tedy přibližný odhad, provedený z celkového počtu uskutečněných transakcí, jednotlivých transakcí s deriváty, které mají jako podkladové aktivum cenné papíry vydané subjekty, které jsou rezidenty v Itálii, dále pak vedení rejstříku a podání daňového přiznání), brání výkonu činnosti spočívající ve zprostředkování derivátu pro zprostředkovatele-nerezidenty a činí jej méně atraktivní v porovnání se zprostředkovateli-rezidenty, což fakticky vytváří omezení volného pohybu služeb, které SFEU zakazuje, jež je ještě zřetelnější v případě zprostředkovatele usazeného v jiném státě, než je stát, kde je služba poskytována;

29) Předmětné zdanění převodu derivátů tedy spolu se souvisejícími administrativními a oznamovacími povinnostmi vytváří podle odvolatelky překážky v přístupu na trh derivátů, které mají jako podkladové aktivum cenné papíry vydané italskou společností a tím, že činí činnost spočívající ve zprostředkování těchto derivátů méně atraktivní, odrazuje jak nabídku, tak poptávku po podobných produktech;

30) Odvolatelka se na podporu svého tvrzení dovolává následující judikatury Soudního dvora Evropské unie: rozsudky Soudního dvora ze dne 26. června 2003, C-422/01, *Skandia a Ramstedt*, bod 28; ze dne 5. července 2012, C-318/10, *SIAT*, body 19 a 28; ze dne 15. května 1997, C-250/95, *Futura*; a pokud jde o existenci porušení Smlouvy v případě omezení základní svobody malého rozsahu nebo menšího významu rozsudky Soudního dvora ze dne 18. října 2012, C-498/10, *X NV*, bod 30; ze dne 1. července 2010, C-233/09, *Dijkman*, bod 42; ze dne 14. prosince 2006, C-170/15, *Dehkavit International*, bod 50; 11. března 2004, C-9/02, *De Lasteyrie du Saillant*, bod 43; ze dne 15. února 2000, C-34/98, *Komise v. Francie*, bod 49);

31) Odvolatelka se dále domnívá, že zdanění, uvedené v čl. 1 odst. 492 zákona č. 228/2012, transakcí s deriváty, které mají jako podkladové aktivum italské cenné papíry, je ve zřejmém rozporu s článkem 63 SFEU, který se týká kapitálu a plateb, jenž uvádí, že: „...jsou zakázána všechna omezení pohybu kapitálu mezi členskými státy...“ a že „jsou zakázána všechna omezení plateb mezi členskými státy...“;

32) Rozpor s výše uvedeným ustanovením Smlouvy je spatřován v účinku, který zavádí daňové pravidlo uvedené v čl. 1 odst. 492 zákona č. 228/2012, jenž odrazuje hospodářské subjekty z jiných států, než je Itálie, od investování do derivátových nástrojů vytvořených a obchodovaných na jakémkoli místě, které mají jako podkladové aktivum italské cenné papíry;

33) V tomto ohledu odvolatelka odkazuje na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 13. března 2014, C-375/12, *Bouanich*, bod 43, který potvrdil zákaz

přijetí vnitrostátních opatření, „*kteřá mohou nerezidenty odradit od investování v některém členském státě nebo mohou odradit rezidenty v tomto členském státě od investování v jiných státech*“;

34) Tento soud se tedy táže, zda - s ohledem na konkrétní projednávanou věc, jež spočívá v uskutečňování finančních transakcí mezi subjekty-nerezidenty prostřednictvím subjektů-nerezidentů, jež se týkají derivátů, které mají jako podkladové aktivum cenný papír vydaný italskou společností - je požadavek na podřízení těchto transakcí zaplacení daně a předběžným krokům a správním a oznamovacím povinnostem předcházejícím zaplacení této daně, která je splatná smluvními stranami, které uskutečňují tyto transakce, v souladu s unijními zásadami, a to při zohlednění skutečnosti, že podobné dani, která je splatná subjektem, na který je převedeno vlastnické právo k finančním nástrojům, podléhají rovněž finanční transakce, které se týkají cenných papírů vydaných italskými společnostmi a které jsou uskutečňovány italskými nebo zahraničními subjekty nezávisle na tom, ve kterém státě je zprostředkovatel rezidentem;

35) Navzdory tomu, že zde podle všeho nedochází k diskriminaci mezi daňovým zacházením podle čl. 1 odst. 491 a podle čl. 1. odst. 492 zákona č. 228/2012 a přestože tento soud nesdílí tvrzení odvolatelky, pokud jde o nedostatek územní vazby mezi daní podle čl. 1 odst. 492 zákona č. 228/2012, které podléhala odvolatelka, a právním řádem italského státu, má tento soud za to, že je nezbytné předložit Soudnímu dvoru Evropské unie žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, neboť má pochybnosti o správném výkladu unijního práva a konkrétně ohledně slučitelnosti právní úpravy zavádějící daň z finančních transakcí s články 18, 56 a 63 SFEU z důvodů uvedených plátcem daně, které jsou uvedeny a nastíněny výše.

Z těchto důvodů

S ohledem na článek 267 Smlouvy o fungování Evropské unie (SFEU) vydává Commissione Tributaria Regionale per la Lombardia, sezione 1 (Regionální daňový soud pro Lombardii, první senát)

USNESENÍ

o žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

a předkládá Soudnímu dvoru Evropské unie podle čl. 19 odst. 3 písm. b) Smlouvy o EU a článku 267 Smlouvy o fungování Evropské unie následující předběžnou otázku:

„Brání články 18, 56 a 63 SFEU takové vnitrostátní právní úpravě, která na finanční transakce, bez ohledu na stát, ve kterém jsou finanční subjekty a zprostředkovatel rezidenty, uplatňuje daň, která zatěžuje smluvní strany transakce, která se rovná pevně stanovené částce, jež se zvyšuje podle hodnotových pásem obchodů a liší se v závislosti na typu obchodovaného nástroje a hodnotě smlouvy, a která je splatná na základě skutečnosti, že transakce podléhající dani se týkají obchodování s derivátem, který se

zakládá na cenném papíru vydaném společností, která je rezidentem ve státě, který tuto daň zavedl?“

[OMISSIS],

přerušuje

toto řízení až do vydání rozhodnutí SDEU;

nařizuje

postoupení tohoto usnesení kanceláři Soudního dvora, [OMISSIS]

[OMISSIS] Milán, [OMISSIS] 2. července 2018

PRACOVNÍ DOKUMENT